

JOAN F. MIRA

“ ‘A mi personalment’, segueix la carta, ‘aquesta derrota constant al llarg del temps em produeix aflicció, molta pena, però ahora em fa reflexionar. I em dic que alguna cosa està fallant en l’estratègia de la gent més sana i més intel·ligent del País Valencià si mai no aconseguim fer-se entendre per la gran majoria dels seus veïns, els ciutadans normals que transiten pels carrers dels poblets i de les viles’ ”

Una carta

El passat 27 de maig, un amable lector de Barcelona es va posar davant del teclat i em va escriure: “Benvolgut J. F. Mira: Aquests dos darrers dies, reflexionant sobre el resultat de les eleccions autonòmiques al País Valencià, he pensat en vostè, en la seva persona.” Sempre afalaga, ser objecte del pensament d’un lector, i més si l’expressa amb frases que em fa una mica de vergonya transcriure: “Crec que és bo i fins i tot higiènic”, diu, “formar part d’una minoria, que aquesta posició mental confereix caràcter. En la societat actual, que s’alimenta de la mentida, aquells que es deslliuren del seu engany són dignes de respecte. La seva lucidesa –tan difícil enmig de la barbàrie– els confereix com a persones un mèrit afegit a la pròpia dignitat individual. Vostè, que és membre del reduït club dels que tenen la raó, això que li dic ho entén perfectament.” Perfectament, amic Jordi G., i si tinc la gosadia de reproduir aquestes ratlles és per confirmar que, com vostè explica després, tindre raó, practicar la higiene espiritual, mirar de deslliurar-se de l’engany, i fins i tot formar part d’un club reduït, són coses que serveixen de ben poc si hom no disposa de mitjans poderosos, i si allò que hom defensa és atacat per mar i per terra, per l’esquerra i per la dreta, per dalt i per baix. El senyor Jordi G., doncs, continua: “La realitat quotidiana, però, és sovint molt dura i fins i tot cínica, despietada. No ens val de res, als homes, estar en possessió de la veritat. El món, l’entorn, segueixen el seu camí sense tenir en compte en absolut aquesta tan escassa virtut. I el desenllaç de les eleccions a casa seva, a l’estimat País Valencià, és una bona prova del que li dic, la comprovació matemàtica que la justícia pot ser superada per l’estadística, per un senzill recompte de vots.” El món segueix el seu camí, en efecte, la justícia no sabem ben bé què és (ho sospitem, però: en veiem els efectes quan falla), i en política, amb raó o sense, la ciutadania s’expressa votant: no és l’estadística qui falla. “A mi personalment”, segueix la carta, “aquesta derrota constant al llarg del temps em produeix aflicció, molta pena, però ahora em fa reflexionar. I em dic que alguna cosa està fallant en l’estratègia de la gent més sana i més intel·ligent del País Valencià si mai no aconseguim fer-se entendre per la gran majoria dels seus veïns, els ciutadans normals que transiten pels carrers dels poblets i de les viles.” Amic Jordi G., la gent més “sana” ja mirem de fer-nos entendre, però no sempre ho encertem, i sovint ens ho fa ben difícil la cridòria que uns altres amb més poder mouen el nostre voltant.

I continua: “Els catalans del Principat no tenim una visió clara del País Valencià. Les notícies que ens arriben del sud vénen mediatitzades per un sentiment nacionalista sovint massa visceral i fins i tot romàntic.” D’acord, d’acord. Es queixa que, des d’ací, des d’aquesta revista per exemple, de vegades els venem “un producte molt agradable, de molt bon pair, que va directe a les sensacions del nostre cor i que afalaga aquell indret de l’ànima on els catalans guardem dolorosament totes les nostres frustracions, tants segles de desgràcia i de submissió”; i que en el fons allò que els arriba de nosaltres “no és altra cosa que un miratge, una mostra de l’oculta impotència de no saber vendre majoritàriament la força de les idees”. “Sobretot”, afegeix, “quan Castella, o Espanya, ha treballat des de gairebé fa tres segles amb molta més astúcia, jugant perfectament les cartes del poder.” I tant, senyor Jordi G.: continuen jugant-les, i els partits espanyols al País Valencià ho fan amb eficàcia comprovada. “Jo no sé dir-li”, conclou, “quina és l’estratègia que faci possible que aquest 4,8% avui estèril aconseguixi donar el salt cap als escons del Parlament valencià i pugui deixar sentir la seva veu en els debats de la nostra tan fràgil democràcia, la ignoro. En tot cas, una cosa la tinc clara: no n’hi ha prou amb tenir la raó, és imprescindible saber vendre-la, imposar-la. Vostè, que és segur que ha llegit Maquiavel en el seu idioma original, crec que sabrà entendre el sentit d’aquestes paraules.” Que el senyor Jordi G. em perdone per haver aprofitat tan impudicament una carta privada: m’ha estalviat dos o tres articles. Gràcies.